

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: N. G.
státní příslušnost Moldavská republika

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-39/LE-VL17-K01-2021, ze dne 2. června 2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce je státním příslušníkem Moldavské republiky a dne 5. 4. 2021 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Moldavska, za místo svého posledního bydliště označil obec C. nacházející se v okrese A. N., potvrdil, že v tomto místě byl registrován k pobytu a nezmínil se zároveň, že by kdykoli žil v tzv. Podněstří. Žalovaný uvedl, že posoudil informace o zemi původu žalobce s tím, že v jeho případě lze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu. V Moldavsku obecně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě svévolného násilí v případě ozbrojeného konfliktu a jeho občané nebo osoby bez státního občanství jej neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. K obavám žalobce z jednání soukromé osoby (bývalého zaměstnavatele), které měl žalobce odcizit 12 000 €, žalovaný uvedl, že se žalobce může obrátit na státní orgány svého domovského státu. V této souvislosti poukázal na shromážděné podklady, ze kterých je zřejmé, že moldavští občané mohou využít legální právní prostředky na ochranu svých práv, veřejný ochránce práv je plně funkční a zákon zaručuje jeho nezávislost na politických tlacích. Veřejný ochránce práv se zabývá podáními v případech porušení lidských práv a k dispozici je taky řada domácích i mezinárodních skupin bez omezování ze strany vlády a státní správy, které vyšetřují případy týkající se lidských práv. Závěrem poukázal žalovaný na zjevnou účelovost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal až po více než 2 letech svého pobytu na území České republiky a poté, kdy byl z důvodu svého nelegálního pobytu v České republice umístěn v zařízení pro zajištění cizinců.
3. Žalobce podal dne 22. 6. 2021 proti shora uvedenému rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti ke Krajskému soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) včasnou žalobu, ve které navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítal, že žalobce vycházel z podkladů obsahujících pouze obecné informace o moldavské republice, ale žádnou informaci o jednání soukromých osob a faktické možnosti domoci se ochrany u státních orgánů. Žalobce zdůraznil, že poskytl žalovanému věrohodnou výpověď, držel se jedné dějové linie a ani žalovaný neuvedl, že by snad žalobci určitou tvrzenou skutečnost neuvěřil. Podle žalobce měl žalovaný buď získat informace, které vyvracejí, že policie občanům neposkytuje pomoc, anebo měl vycházet z výpovědi žalobce a toto promítnout do rozhodnutí, což se ovšem nestalo. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2020, č. j. 53 Az 31/2019 – 27 (jehož část obšírně citoval) s tím, že v tomto rozhodnutí bylo vytknuto žalovanému správním orgánům, že z jeho rozhodnutí není zřejmé, jak hodnotil žalobcovu výpověď z hlediska věrohodnosti a zejména z hlediska jejího dopadu na posouzení Moldavska jako bezpečné země původu.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a zopakoval nosné důvody napadeného rozhodnutí. Poukázal především na to, že žalobce pochází z části Moldavska, která je považována za bezpečnou zemi původu a neuvedl žádnou okolnost, která by nasvědčovala

tomu, že by v jeho případě nebylo možno Moldavsko za bezpečnou zemi původu považovat.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný na jednání netrval a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal v České republice dne 5. 4. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Stalo se tak poté, kdy mu bylo rozhodnutím Policie České republiky ze dne 30. 3. 2021 uloženo správní vyhoštění na 3 roky a současně byl rozhodnutím z téhož dne za účelem správního vyhoštění zajištěn. V žádosti žalobce mimo jiné uvedl, že je moldavské státní příslušnosti a národnosti, poslední místo bydliště ve vlasti označil v obci C. v okrese A. N. s tím, že v této obci žil a byl zde registrován k pobytu. Do České republiky přijel 31. 3. 2019 a od té doby je zde. Jako důvod žádosti uvedl, že ve vlasti odcizil svému zaměstnavateli 12 000 €, který jej teď hledá. Stalo se to asi měsíc před odjezdem z Moldavska. V rámci pohovoru konaném dne 17. 5. 2021 žalobce podle protokolu (mimo jiné) zopakoval, že ve firmě, ve které pracoval, odcizil 12 000 € na vyplacení zástavy pro svou matku. Majitel firmy přijel za ním a vyhrožoval mu, že pokud peníze nevrátí, bude mít velké problémy. Měl možnost si to odpracovat, ale v Moldavsku jsou výdělky malé. V Moldavsku je po něm vyhlášeno pátrání z důvodu krádeže. Do Moldavska se nemůže vrátit, dokud nenašetří celých 12 000 €.
7. Součástí správního spisu jsou také informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) ze dne 6. 4. 2021 o Bezpečnostní a politické situaci v zemi a ze dne 24. 11. 2020 – Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu. Žalobce se dne 27. 5. 2021 seznámil s podklady pro rozhodnutí a poté žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
8. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného správního orgánu o zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro její zjevnou bezdůvodnost podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, tj. s ohledem na bezpečnou zemi původu žalobce (Moldavskou republiku) a skutečnost, že žalobce neprokázal, že v jeho případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze.
9. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
10. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení

mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

11. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.
12. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu, ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
13. Podle § 2 bodu 15 vyhlášky číslo 328/2015 Sb. Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Moldavsko, s výjimkou Podněstří.
14. Krajský soud úvodem konstatuje, že v napadeném rozhodnutí ani v postupu žalovaného správního orgánu předcházejícím jeho vydání neshledal žádné procesní vady, které by měly za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je přezkoumatelné, jeho odůvodnění obsahuje veškeré povinné náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, včetně aktuálních zpráv o Moldavsku, tyto důkazy dostatečným způsobem vyhodnotil a vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.
15. K podstatě věci pak krajský soud uvádí, že v posuzované věci podal žadatel o udělení mezinárodní ochrany žadatel pocházející z Moldavska, které Česká republika považuje podle § 2 vyhlášky číslo 328/2015 Sb. za bezpečnou zemi původu, a to s výjimkou Podněstří. Žalobce přitom nijak nezpochybnil závěr žalovaného, podle kterého pochází z obce Chirca (krajský soud ověřil z veřejných zdrojů, že obec Chirca se nachází západně od západní hranice Podněstří směrem k hlavnímu městu Kišiněv) a ani v žalobě netvrdí nic, co by nasvědčovalo tomu, že je jeho azylový příběh s oblastí tzv. Podněstří jakkoliv spojen. Charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zdůraznění důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na nich. To znamená, že žadatel musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 6 Azs 67/2020-27 nebo ze dne 17. 6. 2020, č. j. 6 Azs 62/2020-27). Jinak řečeno, pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, což je taky případ žalobce, je jeho úkolem přesvědčit příslušný správní orgán, že jeho mimořádný azylový příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu.

16. Žalobce ve správním řízení zmínil jediný konkrétní problém, který měl v zemi původu, a to krádež 12 000 €. Svou žádost o mezinárodní ochranu pak založil jednak na obavách z trestního stíhání za uvedené jednání a jednak na obavách z jednání poškozeného zaměstnavatele. Ani v jednom případě však neuvedl nic, co by svědčilo o tom, že mu v souvislosti s uvedenými obavami hrozí v Moldavsku větší riziko pronásledování nebo vážné újmy ve smyslu zákona o azylu a že tedy Moldavsko nelze v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu. V žalobě poukazoval v zásadě pouze na věrohodnost své výpovědi, o kterou však v tomto případě ani tolik nešlo. Podstatou problému totiž je, že i kdyby byla veškerá tvrzení žalobce pravdivá, nemohla by zvrátit obecné hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, které je navíc podloženo informacemi založenými ve správním spise a citovanými v napadeném rozhodnutí, na která krajský soud pro stručnost odkazuje. Odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 53 Az 31/2019 nepovažuje krajský soud za příležitý, a to mimo jiné proto, že v případě řešeném v uvedeném rozsudku poskytl (podle odůvodnění tohoto rozsudku) žalobce konkrétní informace o jeho pronásledování ze strany státních orgánů (neoprávněné uvěznění, sledování, vyhrožování, hození do jezera a bití ze strany policie), se kterými se žalovaný správní orgán podle závěru soudu dostatečně nevypořádal, což je zcela jiná situace. V nyní souzené věci žalobce krádež peněz nepopírá a trestní stíhání pro krádež je zcela logickým následkem takového jednání, aniž by to samo o sobě svědčilo o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy.
17. K obavám žalobce z pronásledování ze strany soukromých osob (poškozeného zaměstnavatele) pak krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016-19, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016-31), ze které vyplývá, že v případě soukromých osob jako původců pronásledování nebo vážné újmy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Namítá-li žalobce v žalobě, že se žalovaný nezabýval faktickou pomocí státních orgánů v takových případech, pak tím přehlíží shora popsané důsledky přenosu důkazního břemene s ohledem na zařazení Moldavska mezi bezpečné země původu. Jak již bylo uvedeno výše, bylo na něm, aby prokázal, že přes toto zařazení právě v jeho případě hrozí riziko, že mu příslušné orgány nebudou schopny či ochotny ochranu před nestátními subjekty poskytnout. Žalobce však nic takového netvrdil, natož aby to prokázal.
18. Krajský soud uzavírá, že žalobci se v řízení před správním orgánem ani před soudem nepodařilo vyvrátit domněnku, že Moldavskou republiku lze v jeho případě považovat za bezpečnou zemi původu, proto závěr žalovaného o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu ob stojí. Jak se podává z § 16 odst. 3 zákona o azylu, tak za tohoto stavu se již neposuzuje, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 až 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b téhož zákona.
19. Závěrem považuje krajský soud za potřebné poukázat na to, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až 5. 4. 2021, bezprostředně poté, kdy byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Za tohoto stavu

[Zadejte text.]

je zcela opodstatněná domněnka žalovaného, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal, aby si legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak správnímu vyhoštění, jakož i závěr o účelovosti takového jednání.

20. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení žádné náklady nevznikly. Krajský soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 2. září 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce